

RESUM: **L'ESPAI PÚBLIC URBÀ A LA CIUTAT ACTUAL de Barcelona**

TESINA DEL MÀSTER DE GESTIÓ URBANÍSTICA, UPC

ANNA ROSSELL GUITART, Setembre 2006

Tutor: Xavier Carceller

<i>RESUM: L'ESPai PÚBLIC URBA A LA CIUTAT ACTUAL DE BARCELONA</i>	1
1. INTRODUCCIÓ	2
1.1. OBJECTE DEL PROJECTE	2
2. ESPAIS PUBLICS URBANS	4
2.1. <i>TEIXIT DEL CASC ANTIC</i>	4
2.2. <i>TEIXIT DE L'EIXAMPLE</i>	5
2.3. <i>TEIXIT DE POLÍGONS (SUBURBANS) DE BLOCS AÏLLATS</i>	6
2.4. <i>TEIXIT DE POLÍGONS INDUSTRIALS</i>	7
2.5. <i>RIBERES DELS RIUS I DEL MAR,</i>	8
2.6. <i>CENTRES COMERCIALS.</i>	8
3. PROBLEMES DELS ELEMENTS QUE COMPONEN L'ESPai PUBLIC URBA	11

1. INTRODUCCIÓ

La legislació urbanística diferencia els espais públics urbans, en *espais lliures* (zones verdes) i *xarxa viària*.

La denominació espais lliures compren: - *espais tradicionals* amb noms plens de significats, com plaça, placeta, jardí, devesa, parc, etc. - *espais d'origen modern* que s'anomenen, com zona verda, àrea de vianants, àrea de joc, àrea recreativa; aquests pertanyen a una generació d'espais oberts projectats a les transformacions i extensions modernes de les ciutats.

De forma semblant, la xarxa viària engloba espais i terminologies com passeig, avinguda, carreró, carrer – (principal condensador de la vida urbana a l'aire lliure en la ciutat tradicional) i via, vial, sistema de comunicacions i aparcament; aquests últims en molts casos prenen dimensions tant importants que desnaturalitzen el caràcter integrador del carrer tradicional fins i tot es converteixen en factors de disgregació i de separació entre sectors de la ciutat.

A més dels espais lliures i xarxa viària. L'espai públic segons els factors de la urbanització i desenvolupament econòmic es classifica en tres tipus: Infraestructures (béns) format per infraestructures terrestres; aèries; portuàries; ferroviàries; de telecomunicacions; de residus, aigua, gas i electricitat, àrees esportives. Equipaments format per: educació i cultura, sanitat, justícia, seguretat i assistència social. Espais lliures urbans .format per xarxa viària (carrers, carrerons, passeigs, avingudes...) i zones verdes (parcs, places, jardins...).

1.1. OBJECTE DEL PROJECTE

La qualitat de vida del ciutadans esta condicionada en gran part per els espais públics urbans on es fan les activitats a l'aire lliure. La gran diversitat dimensional, morfològica , funcional i ambiental que presenten els espais públics de diferents sectors urbans corresponen normalment a diferents etapes i modes de formació i transformació de la ciutat ; en general ressalta el contrast que existeix entre els espais continguts per edificis dels cascs antics , habitualment d'escala humana , adaptats al lloc, integrats i multifuncionals i els espais que contenen els blocs aïllats de la ciutat moderna , concebuts normalment a l'escala de l'automòbil.

OBJECTIU

El present estudi té la fi d'establir les bases d'una política d'espais públics urbans a Barcelona que sigui conseqüent amb l'experiència acumulada durant generacions i amb les necessitats i desitjos del conjunt de població, sense oblidar els sectors amb menys capacitat d'elecció.

METODOLOGIA

A la *segona part* es descriuen i s'avaluen les diferències que presenten els espais públics característics de quatre teixits urbans de Barcelona corresponents a altres tants modes de configurar ciutat: cascs antics, eixamples, polígons de blocs aïllats i polígons industrials

La *tercera part* es descriuen els defectes i problemes que presenten els components dels espais públics agrupats segons la naturalesa dels elements – contorn, tractament del sòl, vegetació, enllumenat, mobiliari urbà, elements d'informació, i elements arquitectònics exempts.

A la *quarta part* de la tesina, s'analitzen les causes dels problemes , referides a les transformacions que han patit les àrees centrals , a les suburbanització de la perifèria, al tractament dels espais públics en els documents d'ordenació urbana , a la concepció dels espais públics en la llei del sòl i a la *cinquena* l'ideari urbanístic dominant de les últimes èpoques.

CONCLUSIONS

Les **conclusions** dels anàlisis realitzats serveixen per definir els objectius d'una política d'espais públics urbans raonable i solidaria.

Per facilitar el desenvolupament d'aquesta política es formulen quatre series de recomanacions: a la sisena part s'expressen les recomanacions de traçat dels espais públics, en el setè les de contorn que defineixen les característiques dels edificis, en la següent les corresponents a la urbanització. Moltes d'elles tretes de la Llei del sòl 2002, del Reglament de Gestió Urbanística, del Reglament de Planejament i Annex i del Reglament de disciplina Urbanística.

2. ESPAIS PÚBLICS URBANS

Els conjunts d'espais públics que coexisteixen a la ciutat de Barcelona (figura 1.1 mapa) es diferencien en els següents tipus de teixits urbans, que són:

2.1. TEIXIT DEL CASC ANTIC

Els teixits urbans dels cascs antics pre-industrials, de configuració medieval, estan constituïts per xarxes denses e irregulars, normalment radiocèntriques o multipolars, de carrers i carrerons formats de trams curts i estrets d'amplada variable que oscil·la entre 2 i 12m i de traç trencat i curvilini (figures 1.2). Les interseccions dels

carrers es realitzen mitjançant bifurcacions, trobades en T, creuements, diagonals i places (fig. 1.4)

Les xarxes relativament homogènies d'espais públics dels cascs antics també tenen espais singulars de grans dimensions. com places (figura 1.5) i passeigs (figura 1.6),

1.4

als que normalment, es vinculen els edificis públics més importants.

Els espais públics solen ocupar la tercera part de la superfície dels cascs antics; dita àrea es descompon normalment en una tercera part destinada a places i dos terceres parts a carrers.

La densitat e irregularitat de traçats de la xarxa d'espais públics resulta de lents processos de superposició de varis sistemes de camins i de

carrers, de parcel·lacions i de divisions i subdivisions d'illes, que determinen a la vegada, la petita superfície de les illes delimitades, que solen oscil·lar entre

1.5

2000 i 5000m², i la irregularitat de les seves formes, generalment triangulars, trapezoïdals o rectangulars allargades.

El contorn dels espais públics dels cascs antics es defineix de forma precisa amb les façanes dels edificis entre mitgeres que els delimiten i que formen un cantó físic visualment impermeable; així es configuren dos conjunts d'espais definits, identificables i articulats entre sí; uns

lineals, els carrers i carrerons, amb una relació entre alçada i amplada de les seccions que varia normalment entre 3 i 1 (figura 1.3)

i els altres poligonals, les places de grandària variable però generalment petita i l'abast

L'adaptació a terrenys es tradueix a l'existència d'escalines que en algunes ocasions tenen caràcter monumental. Els carrers estrets permeten gaudir d'ombra l'estiu; les deficiències d'insolació hivernal es compensen amb l'obertura de places, de patis i d'hortes i jardins que antigament existien a l'interior de les illes i que encara subsisteixen si no han sigut dividides excessivament o massisses amb edificis.

Els carrers estrets també faciliten la il·luminació pública mitjançant fanals adossats a les façanes dels edificis, sense bàculs que molestin les voreres ni cables que ofusquin la vista del cel

1.2

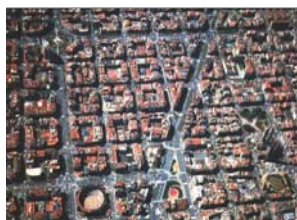
1.6

1.3

S'analitza el significat de l'espai públic en els processos de reforma dels centres històrics. En concret, s'exposa el cas de la reforma de la Plaça dels Angels i del barri del Raval, un dels barris del centre històric de la ciutat de Barcelona, iniciada a partir dels anys vuitanta del segle XX.

2.2. TEIXIT DE L'EIXAMPLE

Els teixits urbans dels eixamples formats fonamentalment a la segona meitat del segle passat i a la primera d'aquest estan constituïts normalment per malles rectangulars regulars de carrers rectilinis, a vegades jerarquitzades, que es creuen ortogonalment.

Les cruïlles dels carrers dels eixamples es remarquen mitjançant xamfrans que, quan tenen una grandària considerable, configuren espais característics.

Les malles ortogonals poden estar travessades per carrers diagonals que conserven els traçats radials de camins d'accés als cascs antics i deformades en els seus cantons amb la fi d'adaptar-se a les irregularitats del contorn de l'àrea.

La longitud dels trams i l'amplada dels carrers dels eixamples i de les extensions són uniformes i solen variar entre 130 y 50 m i entre 50 i 10 m respectivament (figures 1.16).

La relació entre l'alçada i l'amplada de les seves seccions varia normalment entre 1,5 i 0,5.

En els eixamples es poden distingir quatre tipus fonamentals d'espais lliures: les places en jardí situades en la intersecció de dos carrers principals, les places en jardí delimitades per quatre carrers que substitueixen a una illa (figura 1.20); els passeigs amb alineacions paral·leles d'arbres de ombra; i els parcs.

1.16

1.20

Entre les places realitzades últimament en teixits ortogonals mereixen una menció especial aquelles en les que dominen els elements de caràcter formal no utilitari, com en les places minimalistes (figura 1.23)

Els entorns de les places, jardins i carrers dels eixamples es defineixen amb gran precisió, de manera semblant que en els cascs antics, mitjançant les façanes dels edificis entre mitgeres que els delimiten i que forma un caire físic visualment impermeable; d'aquesta forma es configuren conjunts d'espais públics, fonamentalment lineals, de característiques molt semblants.

Els edificis característics dels eixamples son les cases de pisos entre mitgeres de quatre a deu plantes construïdes sobre parcel·les que tenen més amplada de façana que les dels cascs antics. Les activitats no residencials es solen instal·lar a les plantes baixes, en plantes de pisos i en edificis destinats a activitats terciàries, que en alguns llocs, caracteritzen sectors complets dels eixamples.

1.23

La repetició d'edificis de característiques semblants s'intensifica amb les grans operacions immobiliàries realitzades durant els últims trenta anys, que donen lloc a un procés de homogeneïtat que s'aguditza amb el temps.

En els eixamples del final del primer terç de segle les illes també s'ocupen amb blocs aïllats que configuren espais oberts que comuniquen i amplien els carrers.

La superfície dels carrers dels eixamples i extensions es distribueixen funcionalment de forma semblant que en els carrers amb plataforma diferenciada dels cascs antics i es destina primordialment a la circulació i estacionament de vehicles i secundàriament, a la circulació de vianants, a la plantació d'arbres i a la instal·lació de mobiliari.

La diversitat de les vies de la ciutat és gran; com a exemples emblemàtics tenim els carrers de l'Eixample, on l'espai dels vianants iguala el dels vehicles i on el carrer, per la seva amplada, arbrat i llargada és el paradigma de la ciutat moderna.

2.3. *TEIXIT DE POLÍGONS (SUBURBANS) DE BLOCS AÏLLATS*

Els polígons de blocs aïllats es configuren generalment com super-illes plenes de torres i blocs disposats com objectes en un buit amorf (figura 1.46), de blocs paral·lels orientats de forma semblat (figura 1.47) o de blocs que delimiten explanades de gran format.

Els espais públics dels polígons de blocs aïllats suburbans s'ordenen amb autopistes amples molt espaiats entre si (figura 1.48) que

“delimiten” super-illes obertes, concentren la circulació de vehicles de pas i s'encreuen en glorietses que es diuen places ; a partir de dites vies, on les característiques de traçat-alineacions, perfils transversals e interseccions- son més propis de carreteres i autopistes que de carrers, penetren a les super-illes altres vies d'amplada menor que adopten disposicions arborescents i acaben en culs de sac o en grans plataformes d'estacionament, que no assegurin l'accés a tots els portals.

Els espais oberts dels polígons suburbans de blocs aïllats i alts poden representar entre el 65 i el 85% de la seva superfície.

1.46

1.48

Les grans diferències dimensionals, morfològiques i funcionals que distingeixen els espais públics urbans i els espais públics existents entre els blocs aïllats suburbans s'accentuen amb les diferències d'urbanització que s'observen a cada cas. En efecte, el grau d'urbanització dels espais públics de les àrees centrals i dels barris acomodats ,

1.47

urbanitzats i re-urbanitzats una i altre vegada, contrasta amb l'urbanització precària- suburbanització- dels espais públics dels barris perifèrics populars i el seu abandonament, que s'agreuja amb la falta d'arbres i de mobiliari i amb la deficiente qualitat, simplisme, monotonia i gegantisme dels blocs de pisos.

El complexa sistema d'espais públics urbans, lineals i poligonals, diversos, identificables, interconnectats entre si i compostos per àrees funcionals clarament delimitades per l'edificació tancada i diferenciades per la urbanització en la ciutat tradicional, es perd casi per complet en molts polígons de blocs aïllats suburbans, a on domina un espai únic, obert i difús, en el que es confon viari i espais lliures públics i privats i en el que s'enclaven de forma indiscriminada i repetitiva i monòtona torres i blocs aïllats de gran format i de característiques semblants i moltes vegades idèntiques – alçada, nombre de plantes, simplicitat i uniformitat de la composició de façanes i dels forats, coronació rasant, etc.- que enfronten les seves façanes anteriors i posteriors de forma indiferenciada e incapaç de qualificar els espais oberts intermedis.

La inexistència de locals de negoci a les plantes baixes es complementa amb la concentració de les activitats no residencials, especialment el comerç, en centres cívics comercials o hipermercats i dels equipaments en grans edificis segregats i rodejats d'enormes estacionaments que accentuen els problemes d'accés als vianants

La dificultat d'interacció potencial entre els espais públics i els blocs a través de les façanes d'aquests, s'accentua quan s'interposen espais lliures o comunitaris que difuminen el contacte entre les alineacions dels espais públics i les línies d'edificació.

En efecte, entre els espais públics dels barris perifèrics destaquen per la seva importància les autopistes i autovies urbanes, que, amb les seves vies de servei, formen amplis canals que els divideixen i separen, sobre ells s'aboquen edificis alts que exposen a multitud de famílies al soroll eixordador produït per la circulació ràpida de vehicles (figura 1.56)

1.56

També destaquen els nous parcs, que, normalment, estan constituïts per grans superfícies amb arbres raquífics que no produeixen ombra, passeigs molt distanciats entre si, en els que quasi no hi ha mobiliari urbà, grans plataformes pavimentades, composicions ornamentals d'elements arquitectònics d'impossible ús.

El reduït nombre d'usuaris que tenen els nous parcs es pot atribuir en molt casos tant a la disfuncionalitat del seu traç i urbanització com a la marginalitat del seu emplaçament, lluny de la població per la distància i per autovies limítrofes.

La sensació desoladora que produeix l'amplitud i monotonia dels espais públics suburbans s'accentua amb grans buits produïts per les reserves de sòl destinats a sistemes generals d'espais públics sense executar.

El contrast entre aquests camps i edificis alts es una característica dominant del primer paisatge que ofereixen nombroses ciutats al viatger quan arriba a elles en cotxe. El viatger que arriba en tren gaudeix edemes de les esquenes dels edificis limítrofes amb les vies del ferrocarril.

2.4. *TEIXIT DE POLÍGONS INDUSTRIALS*

Encara que una part dels edificis industrials antics s'han integrat en teixits urbans tradicionals populars sempre han existit activitats segregades en les vores de les ciutats, ja sigui degut a les molèsties que originaven, al perill que podien ocasionar o la grandària de les instal·lacions.

La concentració d'instal·lacions industrials en determinats sectors dels eixamples i dels ravals arriba a determinar el caràcter industrials d'aquests, que es posa de manifest per les característiques dels edificis dominants.

Aquests model d'implantació "espontània" té la seva rèplica en els primers polígons industrials projectats d'acord amb els principis segregacionistes de la zonificació, amb malles ortogonals de carrers delimitats per façanes d'edificis entre mitgeres compostes sovint per un primer cos de varies plantes d'oficines i tallers i naus interiors.

La qualitat de la urbanització està determinada per l'amplitud de la secció dels carrers i per la presència d'arbres d'ombra en elles.

Els carrers dels polígons industrials d'execució més recent, que també solen formar malles ortogonals amb grans glòries en les interseccions, es diferencien de les anteriors per la seva major amplitud visual,

proporcionada per el retranqueix dels edificis de les seves alineacions. L'aplicació d'estàndards de disseny de carreteres en els carrers, especialment a les corbes, té com a conseqüència una major importància de la superfície destinada a espais públics.

2.5. RIBERES DELS RIUS I DEL MAR,

Entre els espais públics urbans mereixen una consideració especial per la seva importància superficial i paisatgística i per el seu potencial funcional els rius i el mar, amb les seves riberes i espais immediats, que normalment es troben degradats per la contaminació inaccessible per la major part de la població.

Els àmbits naturals dels rius i del mar- llits majors, jonqueres, maresmes i platges- han sigut farcides a nombroses ciutats com obres públiques amb concessions administratives que han permès la seva ocupació per indústries, dipòsits comercials i edificis privats i amb deixalles que redueixen les possibilitats d'accés a dits espais, tant en sentit tangencial com perpendicular al costat del aigua; els farcits han endurit als costats i la supressió del suport de la vegetació i de la fauna característica de terrenys humits.

Els espais públics immediats als rius i al mar solen mancar de les condicions ambientals mínimes per facilitar el seu fruit per la població, degut a que es destinen primordialment a la circulació i estacionament de vehicles i manquen de arbrat i de seients.

Les limitades possibilitats d'ús que ofereix els veïns un mitjà tant inhòspit contrasta amb l'atmosfera acollidora d'arbres i de les platges urbanes que identifiquen a algunes ciutats.

L'ús dels costats accessibles de les làmines d'aigua tampoc resulta molt agradable en molts casos degut al estat de l'aigua, contaminada per les clavegueres i de les indústries que vessen directament a elles sense cap tipus de tractament i adquireix desagradables tonalitats xocolatades, grisoses o verdoses, oloren malament i no es utilitzable per el bany, la pesca ni, inclòs, per la navegació esportiva .

Desgraciadament, la situació descrita no es més que una manifestació, entre altres, de l'insensibilitat que tenen molts responsables urbanístics a la naturalesa i les possibilitats que ofereixen els recursos naturals per conformar un entorn humà més agradable.

2.6. CENTRES COMERCIALS.

El caràcter públic i urbà dels nous espais del consum.

Els espais comercials avui son majoritàriament de propietat privada , en general de promocions immobiliàries fetes per grups financers. Però aquests espais privats i tancats estan oberts a una gran quantitat i diversitat de persones, cosa que els confereix aquest caràcter públic de que es tracta. Totes les ciutats ofereixen, doncs, espais de consum per a tots els

diversos components de cada classe social en que la societat urbana pugui ser estructurada. Les vitrines comercials que son els anuncis murals i els spots televisius que reproduïxen els reclams comercials per tots els carrers i cases .L'activitat comercial conserva així gran part de la funció de sociabilitat que sempre ha tingut.

Assegurada l'accessibilitat general als grans centres comercials, oberts o tancats, públics o privats, aquesta apareixen avui com els espais públics mes visitats, més emprats i mes apropiats per al major

nombre de ciutadans. En efecte moltes places i parcs que funcionen entre la gent son emprats quan d'una manera o altre han estat privatitzats amb la implantació d'activitats comercials (desde bars ,restaurants, lloguer de bicicletes , patins, barques, fins a músics aficionats, estàtues vivents o qualsevol altre forma d'animació. D'aquesta manera s'arriba a la conclusió que els establiments comercials , a traves del seu caràcter d'espais públics, han copiat cada cop més la ciutat. Però també la ciutat ha hagut de copiar els establiments comercials.

Un dels elements indispensables per el caràcter públic de qualsevol espai es la seva accessibilitat , es a dir , la possibilitat d'arribar-hi que tenen un nombre relativament gran de persones i amb elevada freqüència. L'accés del públic suposa l'ús diferencial de l'espai, l'apropiació física o sentimental que en fan els individus i els grups que va mes enllà del consum simple de la seva imatge simbòlica producte de les polítiques urbanes , que fan com a mers espectadors. L'accessibilitat suposa un cert caràcter obert dels espais públics , la seva connexió a tots els sistemes de transport i les garanties se seguretat mínimes als seus usuaris. Aquesta condició esdevé mes i mes important en la societat contemporània , fins al punt d'aconsellar el tancament de molts espais i de desviar els corrents de visitants d'uns espais cap a d'altres. El concepte de la seva accessibilitat va lligat també al de visibilitat, fet pel qual els carrers i les places de les ciutats solen ser considerats públics per excel·lència. Finalment qualsevol espai públic o privat ha de ésser analitzat desde el punt de vista de la funció que com. Els espais públics oberts solen ser polivalents, tot i que un us pot predominar per sobre dels altres.

Els espais comercials son espais públics privatitzats, però son analitzats com grans espais públics de la ciutat contemporània per la gran accessibilitat i seguretat que ofereixen, per la visibilitat i per la plurifuncionalitat que presenten.

L'espai comercial per excel·lència es pot incloure sota el nom genèric de mercat ,lloc d'intercanvi de bens i serveis, d'informacions i de coneixement, es mes antic fins i tot que la ciutat mateixa. El mercat es fragmentat en el temps, ja que l'ocupació no es continua ni tot el dia , ni cada dia.

Acudir als mercats era aprofitat per fer testaments , arranjar matrimonis, intercanviar informació. Aquestes activitats de serveis als consumidors amb el temps s'han incrementat i diversificat i han reforçat el contingut cultural que les activitats comercials tenen. La vinculació del consum al lleure i al passeig dels ciutadans , tot i que ha canviat i s'ha ampliat , no es, un fet nou i original. Es destaquen dos elements tècnics diferents que han tingut un paper rellevant en la dinàmica de canvis que ha regit l'evolució dels nous espais comercials i del consum. Es tracte en primer lloc de les tècniques de venda, i, en segon lloc, de la tècnica dels materials i construcció dels edificis urbans en que s'han hostatjat les activitats comercials. Amb la transformació en la relació entre client i agent comercial, els consumidors avui poden passejar entre munts de mercaderies diverses en moltes menes d'establiments comercials diferents .Les mercaderies s'han de vendre elles mateixes mitjançant una informació clara i precisa .Es recupera el passeig a peu, com en els mercats tradicionals on els consumidors , miren, avaluen, comparen i somien. Aquesta flexibilitat de les mercaderies, juntament amb la difusió de les targetes de crèdit , han permès l'extensió d'altres tipus de venda a domicili ,sense agent comercial, com la venda per telèfon o internet, cosa que converteix el clos domèstic en una part dels nous espais comercials que requereixen un tipus d'estudi diferent.

Quant als materials de construcció, cal destacar tot el que permetés crear les condicions de l'exterioritat d carrers i places dintre d'un edifici, en condicions de seguretat , aclimatació condicionament controlades.(L'aplicació del vidre, a mes alleugeria les parets i els sostres i permetia una major il·luminació sense perdre la protecció a la intempèrie).

En el cas dels centres comercials de Barcelona , una part important presenta una localització clarament urbana , en front de la localització periurbana dels models dominants de França o estats Units. Una part

significativa dels centres s'ha obert en solars cèntrics de la ciutat de Barcelona .D'una banda ha permès diversificar i augmentar l'accessibilitat que incorpora en quantitats importants l'accés a peu ; alguns edificis com el cas de l'Illa o de les Glòries a Barcelona , fins i tot s'han construït conservant la trama dels carrers dels voltants a fi de trencar el tancament del centre comercial .D'altre banda , la localització cèntrica ha ajudat en el manteniment de la vitalitat dels centre comercial tradicional de la ciutat al llarg dels seus cinc quilometres

3. PROBLEMES DELS ELEMENTS QUE COMPONEN L'ESPAI PÚBLIC URBÀ

Entre els diferents teixits urbans existeixen grans diferències que es manifesten en les característiques dels espais públics i dels edificis que els delimiten, que poden ser de contorn, tractament del sòl, vegetació, enllumenat, mobiliari urbà, serveis d'instal·lacions, elements d'informació, elements arquitectònics exempts i

- CONTORN

-Façana moderna incongruent amb l'entorn.
-C/Valencia

-Impacte d'un edifici alt sobre una perspectiva singular
-Pça Tetuan

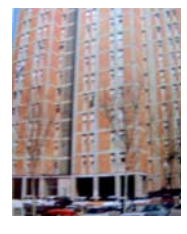
-Plantes afegides irrespetuoses amb la façana
-C/ Aragó

-Desnivells d'edificis.
- Travesera de Gràcia

-Tendal comercial molesta als peatons.
- Av Mistral

-Façana moderna simplista
- Av Meridiana

- TRACTAMENT DEL SOL

-Paviment d'adoc mal col·locats
-Carrer Carabassa Ciutat Vella

-Sòl inadequat per caminar
-Moll de la fusta

-Paviment de lloses de granit que rellisquen quan es mullen

-Taqües de xiclet en el paviment
- Rambla

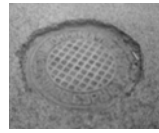
-Es reemplaça la falta de rajoles ar formigó.
- Rambla

-Tauló trencat en una passera.
- Moll de la fusta

-Tapa d'instal·lacions enfonsada en carril bici.
-Av/ Diagonal

-Tapa de clavagueram enfonsada en l'asfalt.
-C/Padilla.

-Tapes d'instal·lacions sobresor en una terrassa.
-Jardi de les aigües

-Sòl sense gesta per el pas de la gent, pintat de color verd
- Parc del Moll de la fusta

-Carreró peatonal ge lloses de granit embassat.
-Carreró de Ciutat Vella

-Voreres amb amplada insuficient per facilitar el pas d'una persona.
-Carreró Còdols, Ciutat Vella

-Vorera ocupada per l'escala d'accés a un portal.
-Cantonada Av/ Diagonal

- VEGETACIÓ

-Arbre tort que impedeix aparcar bé
-Xamfrà c/ Aragó

-Filera d'arbres al mitg de la vorera.
-C/ Aragó

-Massa arborea que enfosqueix el passatge.

-Inscripcions en un arbre

-Arbre al mitg del pas i arbre que ocupa el carril bici.
-Av/ Diagonal amb Pg de Sant Joan

-Tronc sense copa.
-Moll de la fusta

- ENLLUMENAT

-Doble enllumenat.
-Av/ Diagonal

-Candelabre d'enllumenat.
-Plaça del Reial

-Enllumenat adosat a la façana.
-C/ de Ciutat Vella

-Enllumenat tapat per la vegetació.
-Jardi de les aigües

- MOBILIARI URBA

-Pal de fanal multius, soste tres semafors que es solapen, caixes d'instal.lacions, i cartells publicitaris.
-Av / Diagonal.

-Armari d'instal.lacions obert i escossell buit.
-Cantonada Diagonal amb Pg de Sant Joan.

-Element de la once i arbre al mitg del pas de vianants, dificultant el pas.
-Av/ Diagonal Mar

-Element arquitectonic exent al mitg de la Rambla dificulta la circulacio de la gent
-La Rambla

-Contenidors torts apoyats a la vora de la vorera.
-Av/ Diagonal mar

-Banc-Valla, davant d'un pas cebra

-Disposicio de bancs inadecuada per conversar.

-Font inadecuada per veure els nens.